

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - יתרו פב.

אמר רבי יוסי ברבי יהודה, פנים בפנים ראו ישראל את זיו כבוד מלפנים, (של רבונם) ולא היו בהם סומים והגרים וקטעים וחרשים. סומים - משמע שפנתו וכל העם ראים. הגרים - שפנתו ויתיצבו בתחתית ההר. קטעים וחרשים - נעשה ונשמע. ולעיתיד לבא פתוח (ישעיה לח) אז ידלג פאיל פסח ותרן לשון אלם. וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר. רבי יהודה פתח, (תהלים קו) מי ימלל גבורות ה' ושמיע כל תהלתו. בכמה דרכים העידה התורה באדם שלא יחטא לפני רבונו. בכמה דרכים נתנה לו עצה שלא יסטה מדרכיו ימין ושמאל. בכמה דרכים נתנה לו עצה איך ישוב לפני רבונו וימחל לו.

אמר רבי יוסי ברבי יהודה, אפין באפין חמו ישראל זיו וקרא דמלביהון, (נ"א דמאריהון) ולא הוה בהון סומיו, והגריה, וקטיעיו, וחרשיו. סומיו, משמע דכתיב וכל העם רואים. הגריה, דכתיב ויתיצבו בתחתית ההר. קטיעיו וחרשיו, נעשה ונשמע. ולזמנא דאתי פתיב (ישעיה לח) אז ידלג פאיל פסח ותרון לשון אלם. (שמות כ) וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר. רבי יהודה פתח, (תהלים קו) מי ימלל גבורות ה' ושמיע כל תהלתו. בכמה ארחיו, אורייתא אסחידת כבר נש, דלא יחוב קמי מאריה. בכמה ארחיו, יחוב ליה עיטא, דלא יסטי מארחיו לימניא ולשמאלא. בכמה ארחיו יחוב ליה עיטא, חיה יתוב קמי מאריה, וימחול ליה.

ששנינו, שש מאות ושלושה עשר מיני עצה נתנה תורה לאדם להיות שלם ברבונו, משום שרבונו רוצה להיטיב לו בעולם הזה ולעולם הבא, ויותר לעולם הבא, שהרי שנינו, כל מה שהשלים הקדוש ברוך הוא לאדם - מאותן טובות שזוכה בהם לעולם הבא השתלם בהם. מה הפעם? משום שהעולם הבא הוא של הקדוש ברוך הוא. (ואם תאמר שהעולם הזה אינו שלו אלא

דתנו, שית מאה ותלת עשר זיני עיטא, יחוב אורייתא לבר נש, למחוי שלים במאריה, בגין דמאריה בעא לאוטבא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי. ויתיר בעלמא דאתי, דהא תנינו, כל מה דקודשא בריך הוא אשלים ליה לבר נש, מאינון טבאן דזכי בהו לעלמא דאתי דקודשא בריך הוא הוי. טעמא. משום דעלמא דאתי דקודשא בריך הוא הוי. (ואי תימא דהאי עלמא לאו דיריה הוא אלא)

וכך שנינו, העולם הזה כנגד העולם הבא אינו אלא כפרוודור לטרקליו. (משום כך העולם הבא הוא של הקדוש ברוך הוא) וכשזוכה אותו הצדיק - בשלם הוא זוכה. ששנינו, פתוב (דברים ב) ונחלה לא יהיה

וחכי תנינו, האי עלמא לקבליה דעלמא דאתי, לא הוי אלא כפרוודור לגבי טרקליו. (בגין כך עלמא דאתי דקודשא בריך הוא הוי) וכך זכי ההוא זבאה, בדידיה זכי. דתניא, פתיב (דברים יח) ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו. מאי טעמא. משום דיי' הוא

לוי בקרב אחיו. מה הפעם? משום שה' הוא נחלתו.
 אשרי חלקו מי שזוכה לחלק ירשה עליון זה. זוכה בה
 בעולם הזה, ובבית של העולם הזה. כך בעולם הבא
 ובבית העליון הקדוש, שכתוב (ישעיהו) ונתתי להם
 בביתי ובחומתי יד ושם. אשרי חלקו של אותו צדיק
 שמדורו עם המלך בביתו.

רבי שמעון אמר, אשרי חלקו של אותו צדיק
 שזוכה לזה, שכתוב (ישעיה נח) אז תתענג על ה'.
 לא כתוב עם ה', אלא על ה'. מה זה על ה'? מקום
 שעליונים ותחתונים נמשכים ממונו ותאכים לאותו
 מקום, שכתוב (תהלים קכא) מאין יבא עזרי. וכתוב
 (דניאל ז) ועד עתיק הימים מוגיע ולפניו הקריבוהו.
 ויתשוקת וענג הצדיקים להסתפל לאותו זיו, שפל זיו
 יוצא ממונו, וממונו נמשכים כל אותם הכתרים.

עוד אמר רבי שמעון, שנינו בפסוק זה אז תתענג
 על ה', בסוף הפסוק מה כתוב? והרפכתיו על במותי
 ארץ, על אותו מקום שנקרא במותי ארץ, הוא למעלה
 מהארץ הזו. ואותו מקום שנקרא במותי ארץ, הינו
 שמים, והינו שכתוב על במותי ארץ. על ה' - אמר
 רבי אבא, לא כתוב אז תשב, אלא אז תתענג על
 ה', הינו שמים, שכתוב (תהלים נז) רומה על השמים
 אלקים. והרפכתיו על במותי ארץ, הינו ארץ החיים,
 ממשמע שכתוב על במותי, להכליל ציון וירושלים
 שנקראו במותי ארץ, והינו שמים שלמעלה וארץ
 שלמעלה. והדבר שאמר רבי שמעון כך הוא, והפל
 אחד, שכתוב ועד עתיק הימים מוגיע וגו', וכל הדברים
 הללו עולים למקום אחד.

נחלתו. זכאה חולקיה, מאן דזכי לאחסנא אחסנתא
 עלאה דא. זכי בה בעלמא דא, ובביתא דהאי עלמא.
 כך בעלמא דאתי, ובביתא עלאה קדישא, דכתיב,
 (ישעיה נז) ונתתי להם בביתי ובחומתי יד ושם,
 (דף פ"ג ע"א) זכאה חולקיה דהווא זכאה, דמדוריה
 עם מלכא בביתה.

ר' שמעון אמר, זכאה חולקיה דהווא זכאה, דזכי
 להאי דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי, עם יי.
 לא כתיב, אלא על יי. מאי על יי. אתר דעלאין
 ותתאין אתמשכון מיניה, ותאכין להווא אתר,
 דכתיב, (תהלים קכא) מאין יבא עזרי. ובכתיב,
 (דניאל ז) ועד עתיק יומיא מטה וקדמוהי הקריבוהי.
 ותיאובתא וענוגא דצדיקא, לאסתפל לא להווא
 זיוא, דכל זיוא מיניה נפקא, ואתמשכון מיניה כל
 אינון כתרין.

תו אמר רבי שמעון, תנינן בהאי קרא אז תתענג
 על יי, סופיה דקרא מה כתיב, והרפכתיו על במותי
 ארץ, על ההוא אתר דאקרי במותי ארץ, איהו
 לעילא מהאי ארץ, והווא אתר דאקרי במותי ארץ,
 היינו שמים. והינו דכתיב על במותי ארץ. על יי
 אמר ר' אבא, אז תשב לא כתיב, אלא אז תתענג
 על יי, היינו שמים. דכתיב, (תהלים נז) רומה על
 השמים אלקים. והרפכתיו על במותי ארץ, היינו
 ארץ החיים, ממשמע דכתיב על במותי, לאכללא
 ציון וירושלים, דאקרון במותי ארץ, והינו שמים
 דלעילא, וארץ דלעילא. ומלה דאמר ר' שמעון, הכי
 הוא, וכלא חד, דכתיב ועד עתיק יומיא מטה וגו',
 וכל הני מיילי לאתר חד סלקין.

תורה ז'

לשון רבנו זכרוננו לברכה

ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם: (שמות כא)

אמרו חכמינו זכרונם לברכה (קידושין לה. ב"ק טו.):
השוו אשה לאיש. ואיתא במכילתא: יכול יהיו התלמידים
לומדין ואינם מבינים – תלמוד לומר: אשר תשים לפניכם,
ערכם לפניכם בשלחן ערוך:

א דע, כי עקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה,
כמו שכתוב (שה"ש ד): תבואי תשורי מראש אמונה;
ואמונה הוא בחינת תפלה, כמו שכתוב (שמות יז): ויהי
ידיו אמונה, ותרגומו: פרישן בצלו. וזה בחינת נסים
למעלה מהטבע, כי התפלה למעלה מטבע, כי הטבע
מחייב פה, והתפלה משנה הטבע, וזה דבר גם, ולזה
צריך אמונה, שיאמין שיש מחדש ובירדו לחדש דבר
ברצונו. ועקר אמונה, בחינת תפלה, בחינת נסים, אינו
אלא בארץ-ישראל, כמו שכתוב (תהלים לו): שכן ארץ
ורעה אמונה; ושם עקר עליות התפלות, כמו שכתוב
(בראשית כח): וזה שער השמים. ובשביל זה כשפגם
אברהם במה אדע (שם טו), ובזה פגם בירשת ארץ,
שהיא בחינת אמונה, בחינת תפלה, היה גלות מצרים.
ודוקא יעקב ובניו ירדו מצרים, כי הם בחינת שנים-עשר
גסהאות התפלה, והוריד אותם בגלות, ומצרים הוא הפך
הנסים, כמו שכתוב (שמות יד): ומצרים נסים לקראתו
– שאין שם מקום הנסים, ואין שם מקום התפלה, כמו
שכתוב (שם ט): והיה בצאתי את העיר אפרש את כפי.
וכל הגליות מכנים בשם מצרים, על שם שהם מצרים
לישראל. וכשפוגמין באמונה, בתפלה, בארץ-ישראל,
הוא יורד לגלות.

וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (סנהדרין צו.): אין
משיח בן-דוד בא אלא עד שתכלה פרוטה מן הפנים; הינו
שיכלו האפיקורסים שאין להם אמונה בנסים, ומכסים
כל הנסים בדרך הטבע, כי עקר הנסים בארץ-ישראל,
כי ארץ-ישראל שותה תחלה (תענית י.), ושתייתה

מתהומות, שהם לשון: ותהם כל העיר (רות א), שעל
דבר נפי תמהין העולם. וזה (תהלים מב): תהום אל תהום
קורא; כי יש נסין עלאין, שהוא בחינת תהום עלאה, ויש
נסים תתאין, שהם בחינת תהומא תתאה, ומלאך שכלול
מכל הנסים, משיני התהומות, דמאי לעגלא (תענית כה:),
שהוא בחינת עגולים, בחינת אמונה, כמו שכתוב (תהלים
פט): ואמונתך סביבותיך; ופריטא שפותה, שהוא בחינת
תפלה, כמו שכתוב (שם נא): אדני שפתי תפתח, והוא
כללות הנסים. וזה פרוש: עד שתכלה פרוטה מן הפנים –
כי יש בני-אדם המכסים פלגיות הנסים, הכלולים בפלאך
דפריטא שפותה, מכסים בדרך הטבע; וכשתכלה זאת
ותתרבה אמונה בעולם – אז יבוא משיח, כי עקר הגאולה
תלוי בזה, כמו שכתוב: תבואי תשורי מראש אמונה:

ב אבל אי אפשר לבוא לאמונה אלא עלידי אמת,
כמוכא בזהר (בלק קצח): והיה צדק אזור מתניו ואמונה
וכו' (ישעיהו יא) – הינו צדק, הינו אמונה. ואמרו שם:
אמונה אתקריאת, כד אתחבר בה אמת:

ג ואי-אפשר לבוא לאמת אלא עלידי התקרבות לצדיקים,
וילך בדרך עצתם, ועלידי שמקבל מהם עצתם, נחלק בו
אמת, כמו שכתוב (תהלים נא): הן אמת חפצת – כשאתה
חפץ אמת, בטחות ובסתם חכמה תודיעני – כי העצות
שמקבל מהם הוא בחינת נשואין וזווג; וכשמקבלין עצות
מרשעים, הוא בחינת נשואין בקלפה. הנחש השואני
(בראשית ג) – לשון נשואין; עצות הנחש שקבלה הוא
בחינת נשואין, ועלידי נשואין הטיל בה זמא. ובמעמד
הרסיני פסקה זחמתן (שבת קמו. עיין רש"י שם), כי
שם קבלו תרי"ג עטין דקדשה (זוהר יתרו פב:), והיתה
להם נשואין בקדשה. ולמה נקרא עצה בבחינת נשואין,
כי (ברכות סא.) הפליות יועצות, וכליות הם פלי ההולדה,
פלי הזרע. נמצא, כשמקבלין עצה מאדם, כאלו מקבלין
מפגו זרע, והכל לפי אדם, אם רשע או צדיק. ובשביל
זה התורה מתיש בח (סנהדרין כו:); ונקראת תושיה, כי
הם תרי"ג עטין, כמו שכתוב (משלי ח): לי עצה ותושיה;
ועצות הם במקום נשואין, בחינת זווג המתיש בה, ועצת

הצדיק הוא פלו זרע אמת. וזה פרוש (ירמיה ב): ואנכי נטעתיך שורק, בחינת הגאולה, כמו שכתוב (זכריה י): אשרקה להם ואקבצם, ועלידי מה, עלידי: פלו זרע אמת (שם בירמיה סיום הפסוק ואנכי נטעתיך הנ"ל) – עלידי עצת הצדיקים תבוא לאמת, ועלידייזה נקראת אמונה, כד אתחבר בה אמת, ועלידייזה תבוא הגאולה כנ"ל, פי הוא מקבל טפי השכל של הצדיק עלידי עצה שמקבל ממנו. וזה: הן אמת הפצת בטחות – בפליות – חכמה תודיעני, שאזכה לקבל טפי המה, טפי השכל, עלידי עצה שאקבל מהם, ואז אזכה לאמת, פי הטפי השכל נקרא: פלה זרע אמת:

ד ודע, שעלידי מצות ציצית האדם נצול מעצת הנחש, מנשואין של רשע, מבחינת נאוף, פי ציצית שמירה לנאוף, כמובא בתקונים (תיקון יח): ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם (בראשית ט) – זה בחינת ציצית; וערות אביהם לא ראו – פי ציצית מכסה על עריין. אבל חם, דהוא יצר הרע, דמחמם גופה דברי נש בעברה, הוא ארור, כמו שכתוב (שם): ארור בנען, כמו שכתוב (שם ג): ארור אתה מפל הבהמה. והשמלה, הינו ציצית, הוא שמירה מעצת הנחש, מזהמת הנחש: וזה בחינות (שם מט): בן פרת עלי עין – בשביל ציצית, לשון: מציץ מן החרפים (שה"ש ב), עלידייזה זכה לבן פרת, שנשמר מנשואין של נחש, מוויג של הסטרא אחרא, וזכה לוויגא דקדשה. וזה: פרת – לשון זוג, לשון: פרו ורבו. ועקר הנאוף תלוי בעינים, כמו שאמרו (סוטה ט): שמשון הלך אחר עיניו; וכמו שכתוב (במדבר טו): ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם; ושמירת ציצית, שהוא בחינת עינים, הוא שמירה מעצת הנחש, ויכול לקבל העצות מצדיק, שהוא פלה זרע אמת.

ה וזה פרוש: אמר רבה בר רביהנא: אמר לי ההוא טיעא: תא אחוי לך טורא דימיני. אזלי וחזאי דהדרן לה עקרבי, וקמיין פי חמרי חורתא. ושמעתי בתיקול שאומרת: אוי [לי] שנשבעתי; ועכשו שנשבעתי, מי מפר לי:

תא ואחוי לך טורא דימיני – שהוא בחינת עצות, פי שם

קבלו תרי"ג עטין. חזאי דהדרן לה עקרבא – הינו שיש עצת נחש, עצת רשעים, שעלידיהם אין יכולים לקבל עצת צדיקים, זרע אמת. וקמו פי חמרי חורתא – זה בחינת ציצית, שהוא שמירה מעצת הנחש, מנאוף; כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (מנחות מג): איזה ענישו גדול, של לבן או של תכלת, ואמרו: משל לאחד, שצוה להביא לו חותם של זהב, הינו תכלת, וחותם של טיט, הינו לבן. וזה: חמרי, לשון חמר וטיט; חורא, הינו לבן, פי עכשו זה עקר הציצית. ושמעתי בתיקול שאומרת, אוי לי שנשבעתי – פרש רש"י: על הגלות, הינו עלידי ציצית יכולין לבוא לעצת צדיקים, לבחינת אמת; ועלידי אמת באים לאמונה כנ"ל, ועלידי אמונה בא הגאולה כנ"ל. וזה ששמע חרטת השם יתברך על הגלות, פי הציצית, שהם חמרי חורא, גרם כל זה:

וזה פרוש: ואלה – כל מקום שנאמר ואלה, מוסית. זה בחינת יוסף, בחינת שמירת הברית, בחינת ציצית המשפטים – זה בחינת פלה זרע אמת, כמו שכתוב (תהלים יט): משפטי ה' אמת; שזוכה לעצת צדיקים, לבחינת אמת. אשר תשים לפניהם – זה בחינות כד אתחבר בה אמת, וזה בחינת: השוו אשה לאיש; פי זה איש ואשה הם בחינת התחברות אמת ואמונה, ובזה תלוי הגאולה כנ"ל. וזה יכול שיהיו התלמידים לומדים ואין מבינים – תלמוד לומר וכו', ערכם לפניהם בשלחן ערוף – זה בחינת הגאולה, שלעתיד יתגלו כל החכמות בשלחן ערוף, כמו שכתוב (ישעיהו יא): ומלאה הארץ דעה. עד כאן לשון רבנו ז"ל:

(השמות השניים להתורה הזאת): התפלה הוא בחינת אמונה, והוא בחינת הנפים, פי גם למעלה מטבע, ולזה צריך אמונה כנ"ל, עין שם. ובשביל זה התפלה מסגל לזכרון, פי תפלה הוא בחינת אמונה כנ"ל, ושכחה הוא ענין שהיה לפנינו דברמה ונשכח ועבר מאתנו. (והיא דרך התנהגה עליפי מערכת המולות, שמתנהג כסדר יום אחר יום, והוא הפוך האמונה, מה שאין בן אם מאמין שיש מחדש הכל ברצונו בכל יום תמיד, והוא מוחיה ומקים הכל תמיד, והוא למעלה

מהזמן, אין כאן שְׂכָחָה, וְדו"ק). וּמַעַתָּה תִּרְאֶה נִפְלְאוֹת בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה (שבת קד): מ"ם וְסֻמְיָד שֶׁבְלוּחוֹת בָּנָם הָיוּ עוֹמְדִין; כִּי מִסּוּם הַבְּחִינָה הַשְּׂכָחָה, וְעַל זֶה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה (חגיגה ט): אֵין דוּמָה הַשּׁוֹנָה פֶּרְקוֹ מֵאַה פְּעָמִים לְמֵאַה פְּעָמִים וְאַחַד; כִּי מִסּוּם בְּגִימַטְרִיא מֵאַה, וְעַד מֵאַה שׁוֹלֵט הַשֶּׁר שֶׁל שְׂכָחָה, וְזֶה שֶׁהַמְּתִיקוֹ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה: מ"ם וְסֻמְיָד, הֵינּוּ מ"ם שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׂכָחָה, בָּנָם הָיוּ עוֹמְדִין, כִּי גַם הוּא הֶפֶךְ הַשְּׂכָחָה, כִּי נִסִּים הֵם בְּחִינַת הַתְּפִלָּה, בְּחִינַת אֲמוּנָה, שֶׁהוּא הֶפֶךְ הַשְּׂכָחָה כַּנֶּל: וְדַע וְכו' כִּי צִיּוּת שְׁמִירָה לְנֶאֱוָף וְכו', עַל שְׂכָחָה שֶׁנִּיחָם זֶה בְּחִינַת צִיּוּת וְכו'. וְזֶה (בראשית לו): הֲלֹא אֶחָד רַעִים בְּשִׁכְמָם, הֵינּוּ בְּחִינַת צִיּוּת כַּנֶּל, שֶׁהוּא שְׁמִירָה לְנֶאֱוָף, וְהוּא בְּחִינַת שְׁמִירַת הַבְּרִית, שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹסֵף, עַל בֶּן אִמֶּר יַעֲקֹב לְיוֹסֵף: הֲלֹא אֶחָד רַעִים בְּשִׁכְמָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂלֵד; לְכַה וְאַשְׁלַחְךָ אֲלֵיהֶם:

וְזֶה פְּרוּשׁ: וְאַנְכִי נִמְעַתִּיד שׁוֹרֵק כּו', כִּי הוּא מְקַבֵּל טַיִם הַשֶּׁקֶל שֶׁל הַצַּדִּיק עַל־יְדֵי עֲצָה שֶׁמְקַבֵּל מִמּוֹנוֹ. וְזֶה שׁוֹרֵק, הוּא בְּחִינַת שׁוֹרֵק, שֶׁהוּא תֵּלֶת טַיִם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּזֶּהָר (ובתיקונים תיקון נו), וְהוּא תֵּלֶת מַחִין, כִּי הוּא עֲנִין אֶחָד, כִּי הַטַּפָּח בָּאָה מִחֶמֶח וּמִגִּיעָה לְהַפְּלוּת, שֶׁהֵן כְּלִי הַהוֹלָדָה, שֶׁמְבַשְׁלִין הַזֶּרַע, בֶּן הַשֶּׁקֶל נוֹלָד גַּם בֶּן בַּמַּח וּמִגִּיעַ עַד הַפְּלוּת הַיּוֹעֲצוֹת. וְתֵּלֶת מַחִין הוּא בְּחִינַת (ישעיהו ו): הַשֶּׁמֶן לֵב וְכו' וְאַזְנוֹי וְכו' וְעֵינָיו וְכו', פֶּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמַע וְלִבּוֹ יִבִּין וְשִׁב וְכו', כְּלוּמַר, שֶׁאֵינוֹ רוֹצֵחַ לְדַבֵּק עֲצָמוֹ לְצַדִּיקִים פֶּן יִרְאֶה וְכו'; אֲבָל בְּשִׁמּוֹדֵבֵק

עֲצָמוֹ לְצַדִּיקִים וּמְקַבֵּל מֵהֶם עֲצָה, אֲזִי הוּא בְּחִינַת כְּלוּת יוֹעֲצוֹת, שֶׁהֵם כְּלִי הַהוֹלָדָה, שֶׁמְקַבֵּל הַטַּפָּח מִחַ הַמַּתְחַלֶּקֶת לְתֵּלֶת טַיִם, תֵּלֶת מַחִין כַּנֶּל, וְאִזּוֹ יִרְאֶה בְּעֵינָיו וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמַע וְלִבּוֹ יִבִּין וְכו', שֶׁהֵם בְּחִינַת הַשְּׂלֵשָׁה מַחִין, וְשִׁב וְרַפָּא לו'. וְזֶה: וְאַנְכִי נִמְעַתִּיד שׁוֹרֵק כְּלֵחַ זֶרַע אֲמַת, וְהַבֶּן: וְזֶה פְּרוּשׁ: אָמַר רַבָּה בַר בְּרִיחִנָּה וְכו', וְזֶה רְמוֹז גַּם בֶּן בְּפִתַח דְּבָרָיו: אָמַר לִי הַחַוָּא טַיִעָא, וּפְרַשׁ רַש"י בְּכָל מְקוֹם: סוֹחֵר וְשִׁמְעָאֵל; כִּי יִשְׁמַעְעָל הוּא בְּחִינַת הַתְּפִלָּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בראשית טז): כִּי שָׁמַע ה' אֶל עֲנִידָה, וְתַרְגּוּמוֹ: אֲרִי קָבִיל ה' יַת צְלוֹתֶיךָ, וְהוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה כַּנֶּל. וְזֶה סוֹחֵר, מְלִשׁוֹן סוֹחֵר סוֹחֵר (בְּחִינַת מְקִיפִים), שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה כַּנֶּל, וְאַמּוֹנְתָךְ סְבִיבוֹתֶיךָ (תהלים פט). וְזֶה (רות ג): וּפְרַשְׁתָּ בְּנֶפֶךְ עַל אֲמֹתָי; כִּי צִיּוּת דְקַדְשָׁה, שֶׁהֵם בְּנֵי מִצְוָה, הוּא שְׁמִירַת הַבְּרִית, וְהוּא בְּחִינַת זִוּוּג דְקַדְשָׁה. וְזֶה שֶׁשָּׂאֵל חֲנִי הַנְּבִיא (חגי ב): הֵן יִשָּׂא אִישׁ בְּשַׂרְקֶדֶשׁ בְּכַנָּף בְּגָדוֹ וְנָגַע בְּכַנְפּוֹ אֶל הַלֶּחֶם; כִּי פָּגַם הַבְּרִית – הֶעֱדַר הַלֶּחֶם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (משלי ו): בְּעַד אִשָּׁה זֹנָה עַד כֶּפֶר לֶחֶם, וְהַבֶּן: וְתִשָּׁב בְּאֵיתָן קִשְׁתּוֹ וְכו', מִשֵּׁם רוּעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל (בראשית מט) – אֲבָהָן וּבְנֵין, בְּחִינַת הַתְּפִלָּה יַעֲקֹב וּבְנָיו.

סְגֻלָּה לְחוֹלָה – לְהַסְתַּכֵּל עַל הַצִּיּוּת. וְהַסּוֹד בְּפִסּוּק (שם מח): הִנֵּה בְנֵד יוֹסֵף בָּא אֲלֵיךָ; כִּי כָּל אֵלוֹ הַתְּבוֹת מְרַמְזִין עַל הַצִּיּוּת, דְּהֵינּוּ מְנַזֵּן הַחַוָּטִין וְהַחֲלוּת וְתַקְשָׁרִים, כְּמִבְּאֵר בְּפָרִי עֵיזִיחִים בְּשַׁעַר הַצִּיּוּת, פֶּרֶק ד', בַּהֲגָ"ה, עֵין שָׁם. וְזֶה: הִנֵּה בְנֵד יוֹסֵף בָּא אֲלֵיךָ, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת צִיּוּת כַּנֶּל, עַל־יְדֵיזֶה: וְיִתְחַזַּק יִשְׂרָאֵל:

הִיָּה נַחֲרַב הָעוֹלָם, כִּי אֵין הָעוֹלָם מִתְקַנֵּם אֲלֵא עַל־יְדֵי אֲמוּנָה. אֲבָל חֲשֵׁם יִתְבַּרְךָ מִפֶּר מַחֲשָׁבוֹת עֲרוּמִים וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תְּשִׁינָה, כִּי הוּא יִתְבַּרְךָ מְקַנֵּם הָעוֹלָם בְּעַת שְׁמִתְגַּבְרִין דְּעוֹת הָאֶפִּיקוֹרְסִית בְּעוֹלָם עַל־יְדֵי בְּחִינַת וְרוּחַ אֲלֵקִים–דָּא רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, הַמְּרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם. כְּמוֹ שֶׁהִיָּה מְקַנֵּם הָעוֹלָם בְּתַחֲלָתוֹ בְּעַת שֶׁהִיָּה תַהוֹ וְבַהוֹ וְכו' עַל־יְדֵי זֶה, כִּי כָּל הַקְּשִׁיוֹת וְהַפְּיִרוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד, הוּא מִחֲמַת רַבּוּי אֹזֵר לְפִי בְּחִינַתוֹ, כִּי לְפִי כְּלִי מַחוֹ וְתַבּוּנָתוֹ זֹאת הַקְּשִׁיָּא וְתַחֲקִירָה הוּא לְמַעַלָּה מוֹדַעְתּוֹ

ליקוטי הלכות

הלכות פסחיו ע"פ תורה ו'

כֹּא. וְעַל־בֶּן רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה, הִיָּתָה מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם, כִּי הוּא מְקַנֵּם הָעוֹלָם תְּמִיד, אֲפִלוּ בְּעַת שְׁרוּצִים לְשַׁלֵּט רַבּוּי הַמָּיִם שֶׁמֵּהֶם אֲחִיוֹת הַמָּיִם הַזּוֹדֵנִים, שֶׁהֵם הַפְּפִירוֹת וְהָאֶפִּיקוֹרְסִית הַשּׁוֹלְטִין וְנִמְשָׁכִין בְּעוֹלָם שְׁרוּצִים לְחַרֵּיב אֶת הָעוֹלָם, חֵם וְשִׁלּוּם, וְלַחֲחִזוֹר כָּל הָעוֹלָם לְתַהוֹ וְבַהוֹ, כִּי חֵם וְשִׁלּוּם חֵם וְשִׁלּוּם, אִם הִיָּתָה מִתְקַנֵּמַת דְּעַתָּם הַרְעָה בּוֹדָאֵי

ועל-כן אם אינו מסלק דעתו ואינו סומך על אמונה לבד הוא בא לידי כפירה גמורה ואפלו אם ימצא חכם דקדשה שיתרץ קשיתו יכול הוא או אחר לתקשות קשיא אחרת יותר גדולה, שזאת הקשיא נמשכת מרובי דעת יותר וכן למעלה מעלה, כי עקר הקשיות והמבוכות והתפירות נמשכין מבחינת רבוי אור שגורם שבירת כלים, הינו כנ"ל שאור הדעת מרבה מפלי מהו ותבניתו. ועל-כן עקר התקון הוא על-ידי משיח שיבא במהרה בימינו, כי משיח עולה נשמתו ודעתו עד בחינת עתיק, כמו שכתוב, "עד עתיק יומיא מטה וכו'". ובחינת עתיק הוא למעלה מפל השכליות והדעת שבעולם. ועל-כן אצל משיח אין שיף שום רבוי דעת כלל, כי כל רבוי אור הדעת שנוחשב אצל הגדול שבגדולים לרבוי דעת הוא אצל משיח דבר פשוט, כי הוא יכול לבלע כל מימי הדעת שבעולם. ועל-כן הוא מרחק על פני המים, כי הוא עולה על כל מיני מימי הדעת שבעולם, כי הוא בבחינת עתיק שעולה למעלה מן הכל. ועתיק הוא בחינת ראש אמונה, בחינת האמונה העליונה מן הכל, כי הוא בחינת האמונה שלמעלה מפל מיני דעת שבעולם:

ועל-כן הוא יגלה האמונה בשלמות בעולם. וגם בכל דור ודור מיום בריאת העולם ועד עכשיו ומכאן ולהבא עקר המשכת האמונה הקדושה הוא מבחינת רוחו של משיח, שהוא בחינת עקר בחינת ראש אמונה, שהוא למעלה מפל מימי הדעת, בחינת ורוח אלקים מרחפת על פני המים, שזה מקום העולם אפלו בשמותגברין האפיקורסים שאז נאמר, "והארץ היתה תהו ובהו וחשך וכו'". כי הוא ממשיך האמונה שעולה למעלה מפל דעתם ומכחיל דעתם ומחפף ים ליבשה, כי הוא ממשיך אמונה בעולם עד שכל אחד יודע ומבין מרחוק על-ידי שפוסתפל על האמת שצריך לסלק דעתו לגמרי ולסמוך על אמונת אבותינו לבד ולילך רק בדרך שדרךנו בו אבותינו מעולם וזהו בחינת קריעת ים סוף, כי ישראל על-ידי שזכו לאמונה כזו שפסקו דעתם, שהוא בחינת מים וסמכו על אמונה לבד, שהוא בחינת ארץ כנ"ל, על-ידי זה זכו שנעשה להם הנס גם בגשמייות שנתהפך מים ליבשה כי המים ברחו מפניהם ונתהפכו ליבשה בזכות שגם הם מסלקים תמיד מימי הדעת בפני האמונה, שהיא בחינת יבשה וארץ כנ"ל:

כב. וזה שכתוב בזהר הקדוש, מה תצעק אלי? בעתיקא תליא מילתא, כי עתיקא הוא בחינת משיח כנ"ל, שהוא

בחינת ראש אמונה, שעל-ידי זה נמשכה האמונה למטה לסלק המים הזדונים, שהם הדעות הרעות של הכופרים, להפך ליבשה בגשמייות וברוחניות, שזהו בחינת קריעת ים סוף כנ"ל ועל-כן היה קריעת ים סוף בזכות יוסף הצדיק, כמו שכתוב, "הים ראה וינס" – ויצא החוצה, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה, כי עקר אמונה זוכין על-ידי יוסף, שהוא בחינת שמירת הברית, בחינת ציציית, שעל-ידי זה זוכין להמשיך ולקבל עצת הצדיקים שעל-ידי זה זוכין לאמונה כנ"ל. ועל-כן באמת איתא במדרש, שקריעת ים סוף היה בזכות מצות ציציית, כי על-ידי מצות ציציית, בחינת יוסף, זוכין לאמונה, שעל-ידי זה היה קריאת ים סוף הרע והחמין, כי כל זמן שלא נמשכה האמונה בשלמות אסור להחמיץ מהו אפלו בקדשה כדי שלא יתאחזו בו הקלפות כנ"ל, אבל אחר קריעת ים סוף שאז זכו לאמונה בשלמות על-ידי שהמשיכו אז האמונה השלמה מבחינת עתיק דעתיקו, מבחינת אורו של משיח, מבחינת ראש אמונה. ועל-כן זכו אז לשירה, בחינת תבואי תשורי ראש אמונה, 'תשורי' דיקא בחינת ויאמינו בה' ובמשה עבדו אז ישיר משה, כי עקר השירה כשזוכין לאמונה שלמה שמשם כל השירות והנגונים ועל-כן על-ידי האמונה השלמה שזכו אז בירת שאת, על-ידי זה התר החמין אחר כך, כי עכשיו אנו יכולין לאכל החמין בקדשה לבלי להחמיץ המוח כי אם בפתר לנו בפה שהרשנו להתבונן, דהינו בדיני ומצוות התורה וכו', אבל במפלא מאתנו לא נדרש ולא נחמיץ את מחנו בפה שאסור לנו, כי כבר יש לנו פת לשומר חמוץ המוח שיתיה רק בקדשה ולא יצא מן הגבול, על-ידי גדל האמונה בשלמות שזכינו לקבל בקריעת ים סוף, שזכינו לבא לבחינה זו שבעת שמתגברים המים הזדונים, שהם הדעות זרות אז אנו מסלקין דעתנו לגמרי עד שברחו המים מפנינו בגשמייות על-ידי זה. על-כן אין אנו מתיראין עוד מן החמין, כי אנו יכולין להחמיץ מחנו בקדשה בפה שהרשנו, כי תכף פשיעלה על דעתנו איזה דעה זרה, חס ושלום, נסלק דעתנו לגמרי בפני האמונה, שזהו בחינת קריעת ים סוף כנ"ל:

כד. וזהו בחינת ספירת העמר, כי עמר שעורים הוא מאכל בהמה, שזהו בחינת ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמו, הינו בחינת אמונה שפוסלקין דעתם ומשימין עצמן בבהמה וסומכין על אמונה לבד. ואז מתחילין לספר הימים והשבועות לעמר, להמשיך כל המדות שהם בחינת ימים, שהם בחינת שכליים קדושים, בחינת ימים

יִדְבְּרוּ וְרַב שָׁנִים יוֹדִיעוּ הַכְּמוֹה. וְעַכְשָׁיו אֲנִי מִמְשִׁיכִין כָּל הַיָּמִים וְהַמְדוֹת שֶׁהֵם כָּל הַחֲכָמוֹת לְתוֹךְ הָאֱמוּנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֶמֶר שְׁעוּרִים, כִּי אֲנִי סוֹפְרִין וּמוֹנִין כָּל הַיָּמִים לְעֵמֶר שֶׁמִּמְשִׁיכִין הַכֹּל אֶל הָאֱמוּנָה כַּנִּל, שְׁעַל-יָדֵי זֶה זוֹכִין אַחֵר כֶּף לְקַבֵּל הַתּוֹרָה, כִּי עָקֵר קַבְּלַת הַתּוֹרָה עַל-יָדֵי אֱמוּנָה, כִּי בְּאֵמֶת הַהֶתְחַלָּה מֵאֱמוּנָה וְהַסּוֹף הוּא אֱמוּנָה וְהַתּוֹךְ הוּא אֱמוּנָה, כִּי עָקֵר הָאֱמוּנָה זוֹכִין עַל-יָדֵי תַרְנִי"ג עֲטִין דְּאוֹרֵיטָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת קַבְּלַת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲצַת הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּם כַּנִּל, אֲכַל אִי אֶפְשָׁר לְבֹא לְעֲצַת צְדִיקִים מִחֲמַת שֶׁמִּבְּלִין אוֹתָם עֲצַת הַרְשָׁעִים הַנִּמְשָׁכִין מֵעֲצַת הַנְּחַשׁ הַקְּדֻמוֹנִי וְאִי אֶפְשָׁר לְהַכְנִיעֵם כִּי אִם עַל-יָדֵי מִצְוֹת צִיצִית, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁמִירַת הַבְּרִית, בְּחִינַת יוֹסֵף כַּנִּל. וּבְאֵמֶת צִיצִית בְּעֶצְמוֹ הֵם בְּבְחִינַת אֱמוּנָה בִּידוּעַ, הִינּוּ שְׁעַל-יָדֵי מִצְוֹת צִיצִית אֲנִי זוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ אוֹר הָאֱמוּנָה מִשְׂרָשָׁה מִבְּחִינַת עֵתִיק דְּעֵתִיקוֹן שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁכִין אוֹר הַצִּיצִית, כִּי צִיצִית נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת עֵתִיק, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, וְעַד עֵתִיק יוֹמִיא מָטָה לְבוֹשָׁה כַּתְּלַג חוֹר וְשָׁעַר רֵאשִׁיה בְּעֵמֶר נִקָּא. שֶׁהוּא בְּחִינַת צִיצִית שֶׁל צֹמֵר בִּידוּעַ, שֶׁזֶה בְּחִינַת מַה שְׁנֵתֵּעֲטָף הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּטָלִית לְבָן וְסֹדֵר י"ג מַדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים הַנִּמְשָׁכִין מֵעֵתִיק, כִּי הַטָּלִית וְהַצִּיצִית נִמְשָׁכִין מִשָּׁם מִבְּחִינַת עֵתִיק, מִבְּחִינַת תְּלִיסָר מְכִילִין דְּרַחֲמִי, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מַה שְׁמֵתֵּעֲטָפִין בְּטָלִית בְּשִׁבְתָּ בְּמִנְחָה בְּעֵת שְׁאוּמְרִין וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ ה' עַת רְצוֹן, כִּי עַת רְצוֹן הוּא בְּחִינַת רְעוּא דְרַעְיוֹן, שֶׁהוּא י"ג מְכִילִין דְּרַחֲמִי הַנִּמְשָׁכִין מֵעֵתִיק בִּידוּעַ, וְעַל-כֵּן עַל-יָדֵי מִצְוֹת צִיצִית דִּיקָא שְׁנִמְשָׁכִין מֵעֵתִיק עַל יָדָם זוֹכִין לְקַבֵּל תַרְנִי"ג עֲטִין דְּאוֹרֵיטָא, שְׁעַל-יָדֵי זֶה זוֹכִין לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, כִּי הַצִּיצִית מִמְשִׁיכִין אוֹר הָאֱמוּנָה מִשְׂרָשָׁה מִבְּחִינַת עֵתִיק דְּעֵתִיקוֹן וְהוּא נִמְשָׁכֶת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא וּמְעוֹלָם לְעוֹלָם, הַכֹּל בְּחִינַת אֱמוּנָה בְּדִי לְהַחִיּוֹת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּכָל עוֹלָם וְעוֹלָם. עַד שְׁנִמְשָׁכָה הָאֱמוּנָה גַם לְמַטָּה לְגַלוֹת אֱמוּנָתוֹ אֶפְלוּ בְּמַדּוֹר הַקְּלָפוֹת לְקִיּוֹם וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וְעַל-כֵּן הַצִּיצִית הֵם שְׁמִירָה, כִּי הֵם מְכִילִין כַּח הַקְּלָפוֹת שֶׁלֹּא יוֹיָקוּ בְּעוֹלָם עַל-יָדֵי שְׁמִינְגִלִין לָהֶם הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה וְעַל-כֵּן הֵם אַרְבַּע צִיצִית כַּנִּגְדָּא אַרְבַּע בְּחִינּוֹת עֵתִיק שֶׁבְּאַרְבַּע עוֹלָמוֹת שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ הָאֱמוּנָה בְּכָל עוֹלָם וְעוֹלָם, כִּי הַעֵתִיק שֶׁבִּין עוֹלָם לְעוֹלָם הוּא בְּחִינַת הָאֱמוּנָה שֶׁבְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁנִּעְשָׂה בְּעוֹלָם שְׁלֵמָה מִפְּנֵי בְּחִינַת עֵתִיק, שְׁעַל יָדוֹ נִמְשָׁכִין כָּל הָאוֹרוֹת וְהַשְׂכְּלִיִּים שֶׁבְּעוֹלָם שְׁלֵמָה מִפְּנֵי עַד בְּחִינַת הָאֱמוּנָה שֶׁבְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם. כִּי הָאֱמוּנָה הִיא הַהֶתְחַלָּה וְהַסּוֹף שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת וְהַשְׂכְּלִיִּים וְכָלֵם מִקְּבָלִין מִשְׂרָשׁ הָאֱמוּנָה שֶׁהוּא

בְּחִינַת עֵתִיק דְּעֵתִיקוֹן וּמִשָּׁם נִמְשָׁכִין הַצִּיצִית בְּשְׂרָשׁוֹן כַּנִּל וְעַל-כֵּן הַצִּיצִית מְחִיין אֶת כָּל בְּחִינַת נְצוּצֵי אֱמוּנָה הַנִּשְׂרָשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל וְעַל-יָדֵי זֶה יֵשׁ לוֹ כַּח לְקַבֵּל עֲצוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים וּנְצַל מֵעֲצַת רְשָׁעִים שְׁלֵזָה בְּעֶצְמוֹ צְרִיכִין אֱמוּנָה לְהֵאֱמִין בְּעֲצַת צְדִיקִים וּלְדַחוֹת עֲצַת רְשָׁעִים, אֲכַל לָזֶה זוֹכִין עַל-יָדֵי מִצְוֹת צִיצִית כַּנִּל, שְׁעַל-יָדֵי זֶה מְחִייה שְׂרָשׁ אֱמוּנָתוֹ הַנִּשְׂרָשׁ בּוֹ עַד שֶׁיֵּשׁ לוֹ כַּח לְקַבֵּל עֲצַת הַצְּדִיקִים בְּחִינַת תַרְנִי"ג עֲטִין דְּאוֹרֵיטָא וְעַל-יָדֵי אֵלּוּ הָעֲצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת זוֹכֵה לְקַבֵּל בְּחִינַת זְרַע אֵמֶת וְאִז עַל-יָדֵי הָאֵמֶת זוֹכֵה אַחֵר כֶּף לְאֱמוּנָה בְּשְׁלָמוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, שְׁעַל-יָדֵי זֶה תְּבֹא הַגְּאֻלָּה כַּנִּל וְעַכְשָׁיו בְּסִפְרֵיהֶם שְׁאֲנוּ צְרִיכִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה תַרְנִי"ג עֲטִין דְּאוֹרֵיטָא בְּשָׁבוּעוֹת וְעַדִּין אֵין לָנוּ אוֹר הַצִּיצִית לְזָבוֹת עַל יָדָם לְקַבֵּל עֲצוֹת קְדוּשׁוֹת כַּנִּל, כִּי אוֹר הַצִּיצִית אֵין נִמְשָׁךְ בְּשְׁלָמוֹת כִּי אִם בְּשָׁבוּעוֹת שְׁאִז עוֹלִין עַד עֵתִיק בִּידוּעַ, שְׁשָׁם תְּלִיסָר מְכִילִין דְּרַחֲמִי, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מַדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן, שֶׁמִּקְּבָלִין בְּשָׁבוּעוֹת שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁכִין הַצִּיצִית כַּנִּל. אֲכַל בְּחֶסֶד הַגְּדוֹל הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ מִמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ אוֹר מֵעֵתִיקָא קְדִישָׁא עַל-יָדֵי סְפִירַת הָעֶמֶר, עַל-יָדֵי שְׁאֲנוּ מִסְלָקִין דְּעֵתֵנוּ וְעוֹשִׂין עֲצָמָנוּ בְּבַחֲמָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת עֶמֶר שְׁעוּרִים וְאֲנִי סוֹפְרִין וּמִמְשִׁיכִין כָּל הַדַּעַת וְהַשְׂכְּלִיּוֹת לְתוֹךְ בְּחִינַת אֱמוּנָה וְעַל-יָדֵי זֶה אֲנִי זוֹכִין לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ אוֹר הַצִּיצִית בְּכָל יָמֵי הַסְּפִירָה עַד שְׁזוֹכִין לְקַבֵּלֵם בְּשָׁבוּעוֹת וְעַל-יָדֵי זֶה זוֹכִין לְקַבֵּל הַתּוֹרָה כַּנִּל. וְזֶה שְׁעוֹשִׂין ל"ג בְּעֵמֶר יוֹם טוֹב, כִּי אַחֵר שְׁזוֹכֵינוּ לְסֹפֵר ל"ב יָמִים כַּנִּגְדָּא ל"ב חוּטִין שֶׁבְּצִיצִית אִז נִמְתַּק הַדִּין שֶׁמִּשָּׁם אֲחִיוֹת הַכְּפִירוֹת וְאִז נִמְשָׁךְ עֲלֵינוּ בְּיוֹתֵר אוֹר שֶׁל שָׁבוּעוֹת, שֶׁהוּא אוֹר עֵתִיקָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּלִיסָר בְּתַקוּנֵי דִיקָנָא, בְּחִינַת צִיצִית כַּנִּל. וְעַל-כֵּן אִז נִסְתַּלַּק רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זְכוּרָנוּ לְבָרְכָהּ, כִּי הוּא גִלְגָּל וְתַמָּן בְּחִינַת תְּלִיסָר בְּתַקוּנֵי דִיקָנָא שְׁגִלְגָּל בְּהַאֲדָרָא קְדִישָׁא, שֶׁהֵם בְּחִינַת צִיצִית כַּנִּל וְעַל-כֵּן כְּשֶׁהִתְחִיל לְגַלוֹת הַאֲדָרָא אֶתֵּעֲטָף רַבִּי שְׁמַעוֹן, 'אֶתֵּעֲטָף' דִּיקָא, כִּי שָׁם בְּחִינַת צִיצִית כַּנִּל וְזֶה נִמְשָׁךְ בְּל"ג בְּעֵמֶר כַּנִּל:

אמר רבי יוסי ברבי יהודה, אפי' באפי' חמו' ישראל זיו
 יקרא דמל' פיהו, (נ"א דמאריהו) וְלֹא הָיָה בְהוֹן סוּמְיָן,
 וְחַגְרִין, וְקָטְעִין, וְחַרְשִׁין. סוּמְיָן, מִשְׁמַע דְּכְתִיב וְכָל הָעַם
 רוֹאִים. חַגְרִין, דְּכְתִיב וַיִּתְצַבּוּ בְּתַחְתִּית הָהָר. קָטְעִין
 וְחַרְשִׁין, נַעֲשָׂה וְנִשְׁמַע. וְלִזְמַנָּא דְאֵתִי כְּתִיב (ישעיה
 לה) אֲזִי יִדְלַג כְּאֵיל פֶּסַח וְתָרוּן לְשׁוֹן אֱלֹם. – אמר רבי
 יוסי בן רבי יהודה, פנים בפנים ראו ישראל זיו כבוד
 מלכם, הנה כבוד הוא לבוש כידוע, רב יוחנן קרי למנא
 מכבודתא, וכבוד מלכם, הוא בחינת לבוש האמונה, כי
 ספירת המלכות היא בחינת אמונה כידוע, כי אין מלך
 בלא עם, כי מלכותו תלויה בבחירת העם המאמין בו
 וממליך אותו, ואמונה הוא בדבר שאין השכל מבין ויודע
 בוודאות שלמה, אלא אמת שבו גורם לו להבין שבוזה
 ראוי להאמין, ומאחר הקב"ה מלביש זיו אורו בכבוד
 הזה, הרי אור הזיו מצומצם עד לכדי אפשרות הבחירה,
 כי אם היה גלוי הזיו ללא לבוש הכבוד היה מתבטל
 הבחירה, שהוא התכלית, כי עיקר התכלית היה להטיב
 מטובו יתברך ועיקר ההטבה על ידי הבחירה שעל ידי
 צמצום אור הדעת, כי על ידי עמל הבחירה באמונה
 נתבטל נהמא דכיסופא כידוע. נמצא עיקר השגת אור
 זיו ה' המלוכש בכבודו יתברך הוא על ידי אמונה
 בחינת מלכות, וזהו זיו כבוד מלכותו. ולהגיע לאמונה
 הוא על ידי אמת, שהאמת מאירה באמונה ומחזקת
 אותה, וחבורם הוא בחינת התחברות איש ואישה, והוא
 בחינת אשר תשים לפניהם, מה שהשוו איש לאישה,
 וזהו לפניהם דייקא כי על ידי בחינת פנים בפנים, בחינת
 אמת שהוא שאור הקב"ה בעצמו, בחינת עולם הבא,
 עולם האמת, בחינת איש, המאיר באישה בחינת אמונה,
 שהיא בחינת ישראל האמינים בה' ובמשה עבדו, על ידי
 בחינת פנים בפנים, בחינת לפניהם כנ"ל על ידי זה
 ראו אור זיו כבוד מלכותו כנ"ל. ועיקר האמת על ידי
 עיצות הצדיקים בכל דור ודור כפי היצר הרע שבדור.
 ובכללות המה תרי"ג עיצות התורה, אשר קיבלנו ממשה,
 נאמן ביתו, כפי שיבואר לקמן. ותרי"ג עיצות אלו
 הנמשכות מחכמת התורה, אשר ממנה החיות, בחינת
 החכמה תחיה, הם תרי"ג עיצות אשר במ אור חיות
 ורפואה כנגד תרי"ג אברים שבגוף. לכן בזכות אור אמת
 שבעיצות המחזקות האמונה המקבלת אור החכמה, על
 ידי זה זכו ישראל להתרפא במעמד הר סיני ולא היו
 בהם עוורים, וחגרים, וקטועי אברים וחרשים. מהיכן
 לומדים בפסוקים שלא היו בהם כל הנ"ל. עיוורים משמע
 שכתוב וכל העם רואים, שלא היה אחד עיוור מלראות.
 חגרים שכתוב ויתצבו על רגליהם כולם בתחתית ההר,
 קטועי ידים וחרשים – שנאמר נעשה בידינו ונשמע
 באוזנינו, כולנו ללא יוצא מן הכלל. ולעתידי לבא גם

כן בגאולה העתידה, על ידי האמונה שעל ידי האמת,
 שעל ידי עיצות הצדיקים שהם ענפים לתרי"ג מצוות
 שכנגד תרי"ג אברי הנשמה ואברי הגוף, נזכה גם כן
 כולנו שוב לרפואה שלמה, כמו שכתוב אז תפקחנה
 עיני ועיוורים ואזני חרשים תפתחנה, אז (אז גמטריא
 ח' כנגד ח' אותיות שבצירוף הוי"ה ואדנו"ת (תיקוני זהר)
 בחינת חיבור איש ואישה שעל ידי זה רפואה כנ"ל) ידלג
 כאיל פסח ותרון לשון אלם. ומדוע יהיו אלו הישועות
 והרפואות, ממשיכים הפסוקים לבאר סיבת הדבר, כי
 נבקעו במדבר מים ונחלים בערבה. הוא בחינת העיצות
 בחינת מים עמוקים עצה בלב איש (עין תורה ה' חלק
 ב') שעל ידי העיצות של אמת גדלה האמונה בניסים
 שעל ידי זה הכלי לקבל אור הרפואה בדרך נס מעל
 הטבע. ועוד ירמוז כי נבקעו במדבר מים, בחינת מי
 תהום, מיי' תתאין בחינת ותהום כל העיר, שעל דבר
 ניסי תמהים כולם. כי על ידי ניסים אשר מבטלים הטבע
 אשר בארץ שאלו הניסים הם התגלות ההשגחה בארץ,
 על ידי זה תגדל האמונה עד שיהיו נעשים ניסים גם
 בגופות להתרפא בשלמות. ועל ידי שלמות האמונה
 תבוא הגאולה כמובא שם בהמשך הפסוקים עיין שם,
 והלכו גאולים. ופדויי ה' ישובון ובאו ציון ברינה
 ושמחת עולם על ראשם, אלו כתרים שאבדו אחרי
 שבועות ומתן תרי"ג העיצות, אבדו כחטא העגל, חטא
 עיגולי האמונה, ועתידיים אלו הכתרים לחזור, ואז נזכה
 כי ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה במהרה בימינו
 אמן.

(שמות כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמֵּר.
 רְבִי יְהוּדָה פָּתַח, (תהלים קו) מִי יִמְלֵל גְּבוּרֹת יְיָ
 יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ. כְּכֹמֶה אֲרַחֵן, אֲוִרִייתָא אֶסְהִידת
 כְּכֹר נֶשֶׁךְ, דְּלֹא יְחֹב קָמִי מְאֲרִית. כְּכֹמֶה אֲרַחֵן, יְחִיב
 לִיה עֵיטָא, דְּלֹא יִסְטִי מְאֲרַחֵי לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא. כְּכֹמֶה
 אֲרַחֵן יְחִיב לִיה עֵיטָא, הֵיךְ יְתֹב קָמִי מְאֲרִית, וַיִּמְחֹל
 לִיה. – וידבר אלקים את כל הדברים האלה, אלו עשרת
 הדברות שנאמרו בסיני אשר בהם כלולים כל התרי"ג
 מצוות, תרי"ג עיצות להתרחק מן היצר הרע והטומאה
 והשקר להתקרב לה' ולעבודתו יתברך באמת באמונה
 שלמה, לאמור הוא בחינת לבוש וכבוד המלכות לזיו
 אור כנ"ל, זה הלבוש הוא בחינת הטלית של הקב"ה
 הכלולה מכל תרי"ג עיטין, אשר הוא הפך בחינת בחינת
 ביצע אמרתו (מדרש איכה) ביזע פורפילא דילה, מה
 שקרע טליתו. כי אלו עשרת הדברות הם לבוש לתרי"ג
 עיצות ולשורש חכמת התורה, היא זיו אורו, שממנה
 העיצות. רבי יהודה פתח, מי ימלל גבורות ה' ישמיע
 כל תהלתו, מי שהיא בבינה כידוע שהיא שורש הגבורות
 והצמצומים, אשר ממנה כל העיצות שהם בחינת צמצום
 החכמת התורה למעשה, היא הבינה תמלל, למילים

פרטיות ועצות מיוחדות, בחינת בן המישים (מי) לעיצה, ישמיע הצדיק שהוא בחינת כל כידוע שכנגד היסוד (גם כל גימטריא נ' שכנגד הבינה כידוע), כי על ידי בחינת קדושת הציצית שבו שהיא בחינת כל, שממנה כל העיצות ונישואין דקדושה, שהוא הפך הניאוף, על ידי זה זוכה לתפילה כראוי שהיא תהלתו, כי התפילה והתהילה באמת ואמונה, היא משנה הטבע ומתגלה תהלתו של הקב"ה, וכל זה על ידי מי, שהיא הבינה כנ"ל שממנה עיצות האמת של הצדיק המחזקות האמונה באדון כל. בכמה דרכים, והדרכה של עיצות טובות העידה התורה עדות אמת באדם, כי על ידי העיצות המדריכות של משה רבינו אשר קיבל בסני, על ידי זה נחקק האמת של התורה בתוך האדם ועל ידי זה גדלה האמונה בו, בחינת עדות ה' נאמנה. ואלו העיצות והתחבולות הם כדי להצילו מן יצר הרע ולהתגבר עליו שלא יחטא לפני ריבונו. וכן בכמה דרכים נתנה לו התורה עיצה כדי שלא יסטה מדרכיו ימין ושמאל אלא ילך בדרך ישרה וקו אמצעי קו האמת, כי על ידי עיצות משה הצדיק נחקק בו האמת ונעשה גם הוא איש אמת ואמונה ונאמן לקונו ללכת בדרך הישר. בכמה דרכים ואפשרות, כפי שורש נשמתו, בכמה תחבולות כנגד יצרו המרחיקו מן התשובה, כל אחד ואחד לפי מניעות מוחו ואטימת לבו וקושיות שיש לו על עצמו ועל הצדיקים ועל ה' יתברך, שכל זה מונעו מן התשובה, נתנה לו התורה עצה טובה לנצה המלחמה, עצה העוברת מעל מניעת הקושיות כנ"ל ונותנת לו התורה עצה לשמחה, לאהבה, ליראה וכו' וכו' לשמירת הברית על ידי תפילה לזכות לשמירת הברית על ידי עטיפת ציצית וכן קיום עטיפת ציצית בפועל וכו' וכו' וכן כל עיצות אשר השיגו הצדיקים בכל הדורות, חידושי תורה שהיו נסתרים ומלובשים בתורה, ענפי התרי"ג כנ"ל איך ישוב לפני רבונו בתשובה מעולה אליו יתברך, בקרבה ודבקות באמונה שלמה, עד שירדם עליו יתברך וימחול לו על כל עונותיו.

דְתַנֵּן, שִׁית מֵאָה וְתֵלֶת עֶשֶׂר זִינֵי עֵיטָא, וְהֵיב אֲרִייתָא לְבַר נֶשׁ, לְמַחֲוֵי שְׁלִים בְּמֵאֲרִיָּה, בְּגִין דְּמֵאֲרִיָּה בְּעָא לְאוֹטְבָא לִיה בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי. וְיִתִיר בְּעֵלְמָא דְאֵתִי, דְּהָא תְּנִינָן, כֹּל מַח דְּקִרְדָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֵׁלִים לִיה לְבַר נֶשׁ, מֵאִינוּן טְבָאן דְּזָכִי בְּהוּ לְעֵלְמָא דְאֵתִי אֲשֵׁתִלִים בְּהוּ. מֵאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּעֵלְמָא דְאֵתִי דְּקִרְדָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוִי. (ואי תימא דהאי עלמא לאו דידה הוא אלא) – שהרי למדנו, שש מאות ושלוש עשרה מיני עיצה, נתנה התורה ביד משה הצדיק איש האמת, לתתו לאדם, להיות זרע אמת חקוקה בו כדי להיות שלם באמונה בריבונו המשגיח עליו תמיד להטיב לו, בין בדרך הנסים המלובשים בטבע בהשגחה פרטית בין בגילוי הנסים אשר מעל הטבע, כי כל התרי"ג מצוות הם לחזק אמונתו בריבונו כנ"ל, שהרי בא חקוק

והעמידם על אחת צדיק באמונתו יהיה, וכן אמר דוד המלך כל מצותיך אמונה. כי האמונה היא בדבר שאין השכל מביין, והיא כלי להכרת ה' במה שמעל הטבע השכלי, שכל זה הוא בחינת הרוחניות שבעולם הבא, לכן נתן הריבון, אדון כל, המשגיח על הכל, את עיצות התורה להשלים אמונת האדם, מפני שאדונו רצה להטיב לו בעולם הזה בגילוי השגחה הניסית להתגלות אליו, על ידי התפילה באמונה וכן בגילוי זיו כבודו, טוב הנאת זיו השכינה בעולם הבא, כי עיקר השגתו יתברך לעתיד לבוא, שהיא גאולת האדם, היא דייקא על ידי האמונה שעל ידי אלו תרי"ג עיצות האמת. ויותר מטיב לו ומועיל לו באלו העיצות דייקא לעולם הבא מאשר להצלחתו בעולם הזה, אפילו ברוחניות שבו, שהרי למדנו, כל מה שהקב"ה משלים לו לאדם למלא חסרונו בעולם הזה, באמת הוא אור לבוש מצומצם מזיו אורו כנ"ל מאותם טובות שזוכה בהם לעתיד לבא בעולם הבא שלו, כי מאותם אורות שלמים אשר בעולם הבא אשר השתלשלו לכאן נשלם בהם בעולם הזה להכינו לעולם הבא. כי עיצות האמת נמשכות מעולם האמת, עולם הבא, עד לעולם הזה, כדי שיגיע על ידם לעולם הבא, כמשל המדריך (הצדיק) אשר בהר (עולם הבא) היורד מן ההר ומביא לתלמידו מפה הדומה (מצוות) לאשר ראה מן ההר, כדי שתלמידו יעלה במעלות ההר בזאת ההדרכה (עיצות) על אף שאין צופה עתה בהר מלמעלה כמדריכו, והבן המשל והנמשל וכן הוא במשל הפרוודור והטרקלין כמובא לקמן. ומה הטעם שממשיך לו הצדיק, מאת הקב"ה, אלו העיצות הטובות להגיע מוכן באמונתו השלמה לעולם הבא? משום שעולם הבא הוא שם האמת האלוקית נגלית, זה העולם הבא הוא של הקב"ה, היה הווה ויהיה, והוא עצם האמת שאין להשיגו, כי הוא אין סוף, אך מלביש אמיתתו בגילוי רב של זיו השכינה, בעולם הבא אשר לו ובשליטתו ובאין יכולת בחירה לאדם להסתיר שם הנסים בטבע, כי שם הכל גלוי לכל. ואם תרצה לדייק ולומר כי מה שלמדנו שהעולם הבא הוא בחזקת אדון הכל משמע שעולם הזה אין הוא אדון עליו. הן אמת שמבחינת המלכות כנ"ל בחינת אין מלך בלא עם הבוחר בו בחינת אמונה, אכן כביכול אין הוא שלו, כי השמים שמים לה' וארץ נתן לבני אדם לבחור בה באמונה במלכותו. אך זה עולם הבחירה אין הוא עיקר התכלית כי האמונה היא רק הכלי להשיגו בעולם הבא.

וְהָוִי תְּנִינָן, הָאִי עֵלְמָא לְקַבְלִיה דְּעֵלְמָא דְאֵתִי, לָא הָוִי אֶלָּא בְּפִרוּדוֹר לְגַבִּי טְרַקְלִין. (בגין כך עלמא דאתי דקורשא בריך הוא הווי) וְכֹד זָכִי הוּא זְבָאָה, בְּדִידִיה זָכִי. דְּתַנֵּינָא, כְּתִיב (דברים יח) וְנַחֲלָה לֹא יִהְיֶה לוֹ בְּקִרְבֵי אֲחָיו. מֵאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דִּין הוּא נַחֲלָתוֹ. זְבָאָה הוּלְקִיָּה, מֵאִן דְּזָכִי לְאֲחִסְנָא אֲחִסְנָא עֲלָאָה דָּא. זָכִי בְּהַ עֵלְמָא דָּא, וּבְכִיתָא דְהָאִי עֵלְמָא. כִּף בְּעֵלְמָא דְאֵתִי,

שם בעולם הבא עיקר התכלית וגילוי האור ביותר כנ"ל וזוכה בו בזכות בית שבעולם הזה, בבית העליון הקדוש שבעולם הבא הוא הטרקלין כמו שכתוב ונתתי להם בביתי ובחומתי אשר בעולם הבא יד, היא האמונה ותפילה ויהי ידיו אמונה, לאחוז בו להשיגו ושם וכלי מיוחד להשיג אותי, כפי שורש נשמתו בתוך י"ב שבטים ותפילה ואמונה מיוחדת שלו. אשרי חלקו של אותו צדיק שומר הברית בזכות טלית ולבוש תרי"ג העיצות שמדורו ונחלתו עם המלך בביתו וארמונו בעולם הבא.

ר' שמעון אמר, זכאה חולקיה דהחוא זכאה, דזכי להאי דכתוב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי, עם יי לא כתוב, אלא על יי. מאי על יי. אתר דעלאין ותתאין אתמשכן מיניה, ותאבין להחוא אתר, דכתוב, (תהלים קכא) מאין יבא עזרי. וכתוב, (דניאל ז) ועד עתיק יומיא מטה וקדמוהי הקרבוהי. ותיאובתא וענוגא דצדיקיא, לאסתפלא להחוא זינא, דכל זינא מיניה נפקא ואתמשכן מיניה כל אינון פתרון. – רבי שמעון אמר, אשרי חלקו של אותו צדיק, שזוכה לזה הבית העליון של האמונה העליונה, ראש אמונה שעל ידי נהנה מזיו השכינה, שהרי כתוב, אז תתענג על ה', ומדייק רשב"י, עם ה' לא כתוב, אלא על ה'. ומה הוא על ה'? הוא ראש האמונה כנ"ל אשר על ז"א שהוא בחינת אמת, כי מצד אחד אמת בחינת איש, שהוא ז"א, הוא מביא לאמונה בחינת אישה, שהיא בחינת מלכות שמתחתיו, אך לאחר זאת, המלכות אמונה עולה עד הכתר, בחינת אשת חיל עטרת בעלה מעל ראשו, כי על ידי אמונה עולה מעל כל החכמת ונדבק באין סוף. לכן עונג האמונה העליונה הוא מקום שכל עליונים ותחתונים נמשכים ממנו, כי רצונו העליון של הקב"ה קודם הבריאה היה להטיב לנבראו על ידי בחירתם בדרך האמונה, כדי לזכות לזיו האמונה העליונה, נמצא שזאת האמונה העתידה להתגלות היא שורש הנבראים העליונים, המה המלאכים העליונים הפועלים בשליחותם בנאמנות הגילוי הניסי, שהכל תמהים עליו, בחינת תהום עילאה, בחינת ניסים עילאין, הנמשכים מעולם הבא, מאין סוף, וזאת האמונה היא גם שורש התחתונים, המה בני ישראל המתפללים בפרישת שפתם, המה האמינים בהשגחת ה' עליהם גם בדרך הטבע, בחינת תהום תתאה, בחינת ניסים תתאין, שגם המתבונן בהשגחה המתלבשת בדרך הטבע יהיה תמהה מפליאות רב העלילות (כגון במעשה מגלית אסתר), ותאבין העליונים והתחתונים לאותו מקום של עונג האמונה העליונה באור אין סוף ברוך הוא, אשר הוא אדון כל, אשר ממנו הישועה והעזרה, כמו שכתוב מאין, הוא אריך אנפין, שהם הרחמים שמעל כל שכל ודין שהוא שורש הבריאה, שממנו הארת האמונה בטובו האין סופי יתברך שמו, משם, יבוא עזרי. וכן כתוב ועד עתיק ימים, זקן ותיק, מלא רחמים, עטוף בכבוד זיו מליתו ביום התנתנו ונישואיו ועיצותיו הטובות לנצח

ובביתא עלאה קדישא, דכתוב, (ישעיה נח) ונתתי להם בביתי ובחומתי יד ושם, (דף פ"ג ע"א) זכאה חולקיה דהחוא זכאה, דמדוריה עם מלכא בביתיה. – וכך שנינו כבר (בפרקי אבות ד טז), במשל ונמשל ללמוד כי אין התכלית בהטבת עולם הזה לו, אפילו בהנאת המצוות שבו ורוחניות שבו, וכן אין הקב"ה מגלה אדנותו בעולם הזה בשלמות עד לזמן הגאולה ומלביש כוחו בדרך הטבע בשביל הבחירה, כי זה העולם ביחס וכנגד עולם הבא אינו אלא כפרוזדור ומעבר ודרך אל הטרקלין וארמון המלך, כי הוא פרוזדור ומעבר בו האדם מודרך בעיצות אמת, להכין עצמו בראיית האמונה, תבואי תשורי ותביטי מראש אמונה, להביט דרך עיצות הפרוזדור לכיוון פתח הטרקלין להיות צועד לשם כדי להגיע ולהיכנס לתוך הארמון והתכלית להכיר שם את אדון הכל דייקא בעולם הבא ללא מסך הטבע. והמצוות אשר בפרוזדור בהם נחקק אמת עולם הבא, דהיינו שכבר עכשיו נהנה במעט מן מראה הטרקלין אשר בפתח המקשר בין הפרוזדור לטרקלין, אך העיקר כאמור להכין עצמו בקדושה וטהרה ואמונה שלמה ולהיכנס לטרקלין. ומפני זה שאור הטרקלין נראה בצמצום מרחוק בתוך הפרוזדור, לכן כביכול משום כך עולם הבא הוא של הקב"ה בגילוי שליטתו, אך בעולם הזה, עולם הבחירה, כי אין מלך בלא עם כנ"ל, אין שליטת הקב"ה כאן כביכול כי הוא תלוי כביכול בבחירת האדם, לכן בשזוכה אותו צדיק באמונתו ועמל קיום תרי"ג העיצות, הרי בשלו הוא זוכה, כי בבחירתו להיכנס לאמונה על ידי חיפוש האמת וקיום עיצות הצדיקים שקדמו לו, וזוכה לקנין שכר עולם הבא ואור זיו השכינה הגלוי ששם. וכן שנינו, שאין התכלית בעולם הזה, כי העוסק בעבודת ה', בקיום המצוות בפרוזדור, מכין עצמו להיכנס לנחלתו בעולם הבא, ובפרט לנמצא בסוף הפרוזדור בפתח שער השמים שער לטרקלין הוא עולם הבא, בעבודת בית המקדש באמונה שלמה, לכן אומר הפסוק, ונחלה לא יהיה לו (לשבט לוי) בקרב אחיו. מה הטעם? משום שה' הוא נחלתו, בהשגתו אותו יתברך על ידי חקיקת האמת שבמצוות שנמשך בהם אור נחלת עולם הבא, אור המלוכב במצוות שזוכה בעבודת בית המקדש, מקום שער השמים השער לטרקלין העליון כנ"ל וכן בגילוי השלם בעולם הבא, שם מקום נחלתו השלמה. אשרי מי שזוכה לחלק ירושה עליון זה של זיו כבודו וגילוי השגחה הניסית. זוכה בה בעולם הזה, על ידי האמונה אשר מכוח זרע אמת שבעיצות הצדיקים וזוכה בה בבית וכלי שנכנס לתוכו, שהיא האמונה של העולם הזה מקום הבחירה באמונה וכן בבית, הוא בית המקדש ובעבודה שבו שבעולם הזה, שזה הבית מקדש הוא כנגד בית המקדש שבעולם העליון, כי הבית התחתון נמשך מן העליון, בעצת ה' למשה דוד ושלמה. וכן אשרי הזוכה כך בעולם הבא, כפי מעשיו ואמונתו בעולם הזה, כי

אשר נתן לעם ישראל, בחג השבועות, הוא יום מי ימלא ים החמישים, עד לשם מגיע משיח צדקנו בן דוד, בעל האמונה השלמה העליונה ובעל התפילה ולפניו, לפני אב הרחמן המאיר פניו, באור חכמה הערוכה לפניו כשולחן ערוך, להבין דבר מתוך דבר להיות כל דבר ודבר של תורה במקומו, ולהבין סדר פנימי של השגחה בדרך הטבע, וסדר כל נשמה בתוך י"ב שבטים ונוסחים, שאלו ההשגות הם על ידי האמונה השלמה שיוכת לה משיח צדקנו ולשם הקריבוהו להיות קרוב לאין, להיות לו לעזר בשביל חיוזק אמונת ישראל והבאת הגאולה במהרה בימינו אמן. ותשוקת ועונג הצדיקים להסתכל באותו זיו של אמונה ורחמים ללא גבול היוצא מאריך אנפין, שכל זיו המתגלה למטה בעת הניסים ובעת קיום גווני העצות, יוצא ממנו, וממנו מא"א נמשכים כל אותם כתרים ועטרות, אשת חיל עטרת בעלה כנ"ל, כתרים של תשוקה ורצון עליון להיות מאמין שלם, העולה מעל הכל.

תו אמר רבי שמעון, תנינן בהאי קרא אז תתענג על יי, סופיה דקרא מה פתיב, והרכבתיך על במותי ארץ, על ההוא אתר דאקרי במותי ארץ, איהו דלעילא מהאי ארץ, וההוא אתר דאקרי במותי ארץ, היינו שמים. והיינו דכתיב על במותי ארץ. על יי אמר ר' אבא, אז תשב לא פתיב, אלא אז תתענג על יי, היינו שמים. דכתיב, (תהלים נז) רומה על השמים אלקים. והרכבתיך על במותי ארץ, היינו ארץ החיים, ממשמע דכתיב על במותי, לאכללא ציון וירושלים, דאקרון במותי ארץ, והיינו שמים דלעילא, וארץ דלעילא. ומלה דאמר ר' שמעון, הכי הוא, וכלא חד, דכתיב ועד עתיק יומיא מטה וגו', וכל הני מילי לאתר חד סלקין. – עוד אמר רבי שמעון, למדנו באותו פסוק אז תתענג על ה', בחינה אחרת דומה להבנת תחילת הפסוק כנ"ל, הנה בסוף הפסוק מה כתוב? והרכבתיך על במותי ארץ, דהיינו שעל ידי האמונה השלמה תוכל להשיג כי הרכבתיך בד' יסודות שכך להיות נברא בכל רגע על ידי אור אין סוף הנמשך אליך בצמצום, וזאת ההשגה תשיג שתעלה לרכוב ולשלוט ולהשפיע בעצמך להיות, על אותו מקום שנקרא במותי ארץ, מקום שהוא למעלה מהארץ הזו של האמונה הראשונית המושרשת בכל ישראל להיות מאמינים בני מאמינים, כי אותו מקום הוא כבר בחינת העליונה יותר, כי היא האמונה הנובעת מהאמת הנחקקת בו בזכות העיצות האמת. ואותו מקום שנקרא במותי ארץ, היינו שמים שהוא אש ומים, קו האמצע, מידת האמת, ועצות אמת של צדיקי אמת, המגדלים הארץ והאמונה. ומעל השמים והבמות של הארץ, שם הוא אריך אנפין כנ"ל שם הרכיב כנ"ל. על ה' – אמר רבי אבא, לא כתוב אז תשב על אותו מקום להבינו בהבנה שכלית בישוב הדעת, אלא אז תתענג מתוך אמונה ותמיהה ופליאה אשר מעל ההבנה, על ה', היינו

על שמים כנ"ל, תתענג מגילוי הרחמים וחיות האלוקות אשר מעל השכל. כמו שכתוב רומה על השמים אלקים. שבקש דוד המלך שהנהגת אלקים גימטריא טבע, יעלה ויתרומם בנס להתנוסס להתחבר בתהום עליון וניסים עליונים הנמשכים מעתיק אשר מעל השמים, ובאמת בזכות השמים והאמת המביאה לאמונה, תזכה אכן לאמונה המעלה ומרימה את הטבע מעל השמים. עוד הבנה בדרך אחרת, והרכבתיך על במותי ארץ, הינו ארץ החיים היא הבינה, עולם הבא, הוא הטרקלין כנ"ל שממנו הגאולה, וזהו בעת שמבין בדעתו לעלות מעל כל הקושיות על ידי שהכל ערוך לפניו כשולחן ערוך על ידי שמשווה איש לאשה, ומחבר אמת באמונה, שעל ידי האמונה מבין שאינו יכול להבינו יתברך, אלא רק להאמין בשלמות בו ובמשה עבדו. ממשמע שכתוב על במותי ארץ ולא על ארץ, נלמד שיש עוד בחינת אחרת הנקראת במותי והוא להכליל ציון שהוא היסוד ושמירת הברית ובחינת יוסף, להיות מהובר בירושלים קריה נאמנה, היא המלכות. כי עיצות האמת עיקרם על ידי עצת הטלית המצילה מניאוף שעל ידה נמשכים יתר עצות האמת, ושניהם היסוד והמלכות יחדיו נקראים במותי ארץ, והיינו שעל ידי ציון וירושלים כנ"ל אזי גם שמים שלמעלה היא האמת העליונה שקדמה לבריאה והיא שורש הבריאה והתורה וכן ארץ שלמעלה שהיא ראש האמונה העליונה המתחברת באמת, יהיו גם כן נכללים בחינת אשר תשים לפניהם, בחינת השווה איש ואישה כנ"ל כי דייקא השפעת היסוד כולו זרע אמת, שהם עיצות אמתיות של צדיקי הדור הם אלו שיביאו לגילוי האמת והאמונה השלמה לעתיד, בחינת שמים וארץ שלמעלה. ומילה ופירוש שאמר כנ"ל רבי שמעון, כך הוא כמו שאמרתי גם אני (רבי אבא). והכל אחד, אמת ואמונה ז"א ומלכות, יסוד ומלכות העולה עד אין סוף להיות אחד עימו, כמו שכתוב ועד עתיק הימים מגיע על ידי האמונה הראשית עולה עד לראש האמונה (עיי' ליקוטי הלכות כנ"ל), וכל הדברים הללו שפרשנו בפסוקים על ז"א יסוד ומלכות בהבחנות שלהם מדרגה תחת מדרגה ומה שמשפיעים זה בזה, הנה באמת כולם עולים למקום אחד להיות עוזרים זה לזה, להיות נכללים כולם כאחד, כבתחילה, באור אין סוף ברוך הוא, הוא אחד ושמו אחד, בגילוי זיו מלכותו בבית הבחירה, תבואי תשורי מראש אמנה על ידי משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא בולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עקר הנאמרה תלויה באמונה, כי עקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה:
ב. אמונה ותפילה נוספים וארץ ישראל הם בחינה אחת, וכלם תלויים זה בזה:

ג. יש בני אדם המכסים כל הנסים בדרך הטבע, וכשיבילו אלו האפיקורסים שאין להם אמונה בנסים, ותתרבה אמונה בעולם, אז יבוא משיח. כי עקר הנאמרה תלויה באמונה כנ"ל:

ד. אי אפשר לבוא לאמונה אלא עלידי אמת. הינו פי עקר האמונה הוא במה שאין השכל מבין, כי במקום שהשכל מבין אין שיה אמונה. ואם פן כשאין השכל מבין, מתיכן יבוא להאמין במה שצריך להאמין. עלינו עקר האמונה תלויה באמת, שאם ירצה האדם להסתכל על האמת לאמתו ובין מאליו, שצריך להאמין האמונה הקדושה בהשם ויתברך ובצדיקיו האמתיים ובתורתו הקדושה, אף על פי שאי אפשר להבין בשכלנו המנושם. פי עלידי הסתכלות על האמת בעין האמת, ובין מרחוק שהאמת היא פה, רק שאי אפשר להבין בשכל וצריכין רק להתחזק באמונה שלמה. והבין היטב

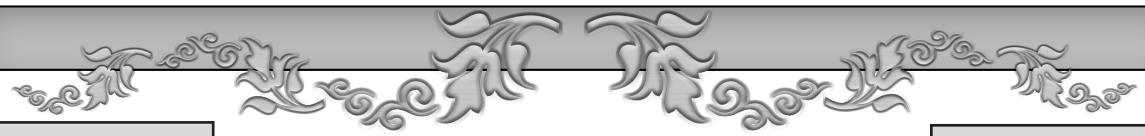
תפילה על פי הלימוד

בכונה. ונזכה לקבל ולהמשיך עלינו אור השכל האמת של צדיקי אמת. על ידי שנוזכה לקבל ולקיים עצות טובות ואמתיות שלכם, ועל ידי זה נזכה לאמת ולא יצא דבר שיקר מפנינו לעולם: רבנו של עולם. הצילנו ברחמיך הרבים מכל מיני שקר ומעוות שבעולם. הן מדברי שקר שלא יצא מפנינו לעולם שום דבר שקר הם ושלום, והן מדרכי שקר שלא נלך בדרך שקר הלילה. ותציל אותנו ברחמיך מדרכים נבוכים מדרכי תועים, רק תהיה בעורנו תמיד לילך בדרך האמת לאמתו, באפן שנוזכה על ידי האמת לאמונה שלמה, ונזכה לחבר וליחד אמת ואמונה תמיד. ועורנו שתהיה תפלתנו נכונה וסדורה ושגורה בפנינו ובכלבנו, ותנזח נסים ומפתים בעולם "למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד". ותזכור את עמך ישראל להוציאם מתוקף גלותם, אשר גלית אותנו זה כמה שנים, ותמחר ותחיש לגאלנו ונזכה לשוב לארצנו, ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה, ויגים מקרא שפתוב, והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו. אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. וקיים לנו מקרא שפתוב, תבואי תשורי מראש אמונה. במהרה בימינו אמן:

תעלומות, אתה יודע רוי עולם ותעלומות סתרי כל חי. קומה בעוררתנו והצל אותנו מהם, שלא נדבקו ויבנסו בדריהם בלבנו בלל, לא מהם ולא מהמזגם ולא מהמקום. גדול העצה ורב העלילה, זכנו ברחמיך הרבים שיתגלו לנו צדיקי האמת, ונזכה להתקרב אליהם באמת, ולקבל מהם עצות נכונות וברורות וישרות, עצות טובות הנמשכים מתר"ג. עמין דאורייתא, שנוזכה לקבל אור האמת על ידי עצתם האמתית. ועל ידי זה נזכה לאמונה שלמה באמת לעולם ועד: ועורנו ברחמיך הרבים לשמור את הברית קדש. ורחם עלינו והצילנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל, מכל מיני פגם של גיאוף חם ושלום, הן בראיה הן במחשבה בבור ובמעשה, ובכל החמשה הושים, בכלם תשמרנו ותצילנו מכל מיני פגם הברית. רק תעורנו להיות קדושים וטהורים בכלם, ונזכה לקדשת הברית באמת ברוצף הטוב, ובצל בנפיד תסתירנו. ותזכנו לקיים מצות ציצית בראוי בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה. ועל ידי כנפי הציצית הקדושים תגן עלינו ותציל אותנו מכל מיני פגם הברית, ותזכנו להתקדש בקדשתך תמיד, ועל ידי זה תציל אותנו מעצת הנחש, מעצת המפתים והמסיתים והמפדיחים מדרך האמת, בכונה להרע או שלא

רבנו של עולם, ה' אלקים אמת, אשר נטעת בנו בכל דור ודור צדיקי אמת. הושיענו ורחמנו ברחמיך הרבים, ונכנו להתקרב לצדיקי אמת לקבל מהם עצות אמתיות ולא נסור מדריהם ימין ושמאל, רק נזכה לילך בדרך עצתם האמתית, ותרם עלינו ותציל אותנו ואת כל חברתנו ואת כל עמך בית ישראל, מעצת רשעים שהם עצת הנחש הקדמוני, ולא נטה און לדריהם בלל, ולא נאכה ולא נשמע להם, ולא יבנסו בדריהם ועצתם בלבנו בלל. ותבדילנו מן התועים, ולא יהיה להם שום בנה להמעוות אותנו חם ושלום בעצות רעות שלכם, ולא תעשינה ידיהם תושיה. והצילנו ברחמיך הרבים מכל מיני שקר ומעוות שבעולם, ולא נלך אחר עצות רעות של אלו המחפשים את השקר באמת, ומחפכים דברי אלקים חיים, ואומרים לרע טוב ולטוב רע, ומונעים את ישראל מדרך האמת והנכון, על ידי עצותם המחפכות מן האמת, את אשר ההמרת הקילו, ואת אשר הקלת ההמירה, את אשר רחפת הם מקרבים, ואשר מרבת הם מרחקים. ויש מהם אשר טעו בעצמם, ואינם יודעים בעצמם את האמת לאמתו, והם מדברים לפי תפם, ועצתם הפוכה ומקת לנו מאד לעבודתך. רבנו של עולם, אתה ידעת האמת, ולפניך נגלו כל

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.ג.צ.ב.ה

להצלת שמעון בן רמונה רוחמה, ולרוע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.ג.צ.ב.ה

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.ג.צ.ב.ה